

BEKÖSZÖNTŐ

Néhai dédapám, Nagy Péter 1913. június 17-én reggel a Vásártéren álló házától kiballagott a Karcag-Vásártér megállóhelyhez, s 6.50-kor felszállt a Tiszafüredre induló vonatra. Tiszafüredről Füzesabonyba ment, majd átszállt a Miskolc-Kassa irányába közlekedő vonatra. Kassán 15.40-kor kapott csatlakozást, amivel 18.03-kor érkezett Iglóra. Ott kocsit fogadott, és Iglófüredre ért fél nyolcra, ahol felesége hosszabb ideje gyógykezelte magát.

Nagy Péter, az alföldi ember, naplójában (vö. Oroszi Sándor: Karcagi hétköznapok. Erdészettörténeti Közlemények VI.) elragadtatással és csodálattal emlékezik meg a Szepességben eléje táruló világról. Ő, aki az utazását megelőző napon otthon a „bököny” betakarítását intézte, a Szepességben „márciusi hideget” tapasztalt, ami „csípte az ember arczát” Hazaérve benyomásait így összegezte: „alföldi embernek nagyszerű vidék az a szepesi erdőség”

Jelen történelmi utazásunkkal a századelő Szepességét igyekszünk bemutatni. Ehhez természetesen nemcsak Nagy Péter naplójegyzeteit, hanem a korabeli erdészeti, természetvédelmi és vadászati-halászati irodalmat is segítségül hívjuk, mivel jelen könyvünk elsősorban erdészeknek, természetbarátoknak készült. Nem feledkezhetünk meg természetesen a szepesi táj egykori szerelmeseiről, a tájhoz kötődő írókról, költőkről sem.

A most bejárandó vidék a Gölnic, a Hernád és a Poprád folyók völgyének egy részét foglalja magába, s az útvonalat úgy igyekeztünk kialakítani, hogy mind a gyalogosok, kerékpárosok, mind a vonattal vagy autóval utazók igényeit kielégítse. Annál is inkább, mert a bemutatandó tájba beletartozik a ma *szlovák turistaparadicsomként* ismert vidék is, ahová évről évre sokan ellátogatnak.

Tehát: fedezzük fel azt a „szepesi erdőséget”!